

موی بر میان بستن (آئین ویژه سوگواری در شاهنامه و متون ایران)

پدیدآورده (ها) : آیدنلو، سجاد

ادبیات و زبانها :: نامه فرهنگستان :: پاییز 1387 - شماره 39

از 114 تا 117

آدرس ثابت : <http://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/780042>

دانلود شده توسط : مهدی ابراهیمی

تاریخ دانلود : 01/10/1395

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

پایگاه مجلات تخصصی نور

www.noormags.ir

موی بر میان بستن

(آیین ویژه سوگواری در شاهنامه و متون ایرانی)

سجاد آیدنلو (دانشگاه پیام نور اورمیّه)

این یادداشت آغاز مناسبی است برای مقاله‌های پژوهشی در باب موی بریدن که معنای آیینی عمیق‌تری دارد و امید است درباره آن تحقیقی در یکی از شماره‌های آینده نامه فرهنگستان درج شود.

نامه فرهنگستان

در شاهنامه، پس از کشته شدن سیاوش،

همه بستگان موی کردند باز
فریگیس مشکین‌کمندِ دراز
برید و میان را به گیسو بست
به فندق گل و ارغوان را بخت

(دفتر دوم، ص ۳۵۹، ابیات ۲۲۹۷ و ۲۲۹۸)

وامقی (ص ۱۶۰) درباره «موی بریدن و بر میان بستن» «فریگیس» در این دو بیت نوشته است: «نکته‌ای که در اینجا آمده است به ظاهر باید رسم دیگری باشد که نمی‌دانم شواهد دیگری از آن می‌توان یافت و در اصل بازمانده است یا خیر؟». پرسش و تردید ایشان درباره نداشتن بودن کاری که فریگیس انجام داده بجاست.

تا جایی که نگارنده جستجو کرده، شواهد و نمونه‌های تقریباً همانند انگشت‌شماری در این باره وجود دارد که شاید مهم‌ترین و گویاترین آنها در کوش‌نامه و الهی‌نامه باشد.

در منظومه کوش نامه، «کوش»، در سوگ همسرش، «نگارین»،

بگسترده خاک و بر او بر نشست میان را به موی نگارین ببست
(کوش نامه، ص ۴۰۶، بیت ۴۸۲۰)

در حکایت «زن صالحه» (الهی نامه عطار) نیز مادری که طفلش را شب هنگام در گهواره
کشته اند

فغانی و خروشی در جهان بست دو گیسو را بریده بر میان بست
(الهی نامه، ص ۱۳۴، بیت ۵۶۴)^۱

در داستان الحاقی سوگوارِ مادرِ «نوش زاده» بر فرزندش، که در یکی از نسخه های
شاهنامه آمده، بیتی است که، طبق آن، همسر مسیحی انوشیروان هم، در عزای فرزند،
موی بر میان می بندد:

به فندق همی برگ گل را بخست به موی بریده میان را ببست
(محیط طباطبائی، ص ۴۹)^۲

خاقانی نیز، در قصیده «ترنم المصاب»، از بانوان می خواهد که، در مصیبت مرگ
فرزندش، گیسوان خود را ببرند و چون زنار بر کمر ببندند:

پس به مویی که بیزید ز بیدادِ فلک همه زنار ببندید و کمر بگشاید
(دیوان، ص ۱۶۱)^۳

غیر از این چهار شاهد که نگارنده برای موی بر میان بستن در سوگ یافته است، نمونه
تقریباً مشابه آن در عزاداری زنان لرستان و ایلام دیده می شود که موی خود را می برند و
بر میج دستشان می بندند (فرّخی و کیایی، ص ۲۴). در داراب نامه طرسوسی هم «روشنک /

۱) شفیع کدکنی در توضیح این بیت نوشته است: «رسم بر میان بستن گیسوی بریده را در جای دیگر
به یاد ندارم». (همان، ص ۵۱۴)

۲) این بیت در نسخه بدل های دفتر هفتم شاهنامه مصحح جلال خالقی مطلق (با همکاری ابوالفضل
خطیبی) (ص ۱۶۵) نیامده است.

۳) خاقانی در یکی از غزل های خویش از معشوق می خواهد که حلقه ای از زلفش را برای او بفرستد تا،
به نشان غلامی، بر کمر بندد (مفهوم و تصویر دیگری از موی بر میان بستن):

به غلامی تو ما را خبر از جهان برآمد گرهی ز زلف کم کن کمری فرست ما را
(دیوان، ص ۵۵۱)

بوران دخت» گیسوی خویش را می برد و بر کمر می بندد: «بوران دخت موی خود بریده بود و در میان بسته چون کمندی» (داراب نامه، ج ۲، ص ۱۰).^۴ اما در اینجا مراد او شیون و سوگواری نیست بلکه این کار را برای پنهان کردن هویت زنانه خود انجام می دهد.

موی بر میان بستن، همان گونه که از قلت شواهد آن بر می آید، از آیین های ویژه و در عین حال نادر سوگواری است که محتملاً مبنای آیینی یا روایت توجیهی آن فراموش شده و یا حداقل برای نگارنده نامعلوم است. یکی از محققان، در بحث از نمونه شاهنامه، آن را، با قید تردید، نشانه وفاداری فریگیس به همسر کشته شده اش، سیاوش، دانسته و به این گزارش هرودت اشاره کرده است: «زنان سکایی، به نشانه وفادار ماندن به شوهران مرده، موهای بافته خود را می بریدند و روی سینه شوهر درگذشته می نهادند». (کیا، ص ۱۲۵)^۵

نگارنده حدس می زند که شاید این کار نشان دهنده شدت و نهایت ماتم زدگی بوده است که شخص سوگوار، نه تنها به رسم معمول در عزا زلف خویش را می بریده، بلکه، به جای کمر بند سیاه یا زئار خونین، همان گیسوی بریده سیاه رنگ را بر کمر می بسته است تا دیربازی و سنگینی غم خود را بنماید. جالب است که در شاهد کوش نامه، «کوش»، به جای موی خود، گیسوی همسر (شخص درگذشته) را می برد و بر میان می بندد که احتمالاً در مفهوم دل بستگی و تعلق خاطر فراوان به اوست. همچنین، در این نمونه، برخلاف چهار شاهد دیگر (فریگیس، زن طفل مرده، مادر نوش زاد، و بانوان قصیده خاقانی)، آن که گیسو بر کمر می بندد مرد («کوش») است نه زن.

۴) برای نمونه ای دیگر از «گیسو بر کمر بستن» به منظوری غیر از عزاداری ← تجارب الأمم فی اخبار ملوک العرب و العجم، تصحیح رضا انزابی نژاد و یحیی کلانتری، انتشارات دانشگاه فردوسی، مشهد ۱۳۷۳، ص ۲۱۴.

۵) مشابه کار زنان سکایی در نوشته موسی خورنی درباره سوگواری های آیینی هم دیده می شود که زن شوئی مرده گیسوان تابیده اش را می بُزد و بر سینه مرد می گذارد و قول می دهد که نسبت به او وفادار بماند ← ویدنگرن، گئو، دین های ایران، ترجمه منوچهر فرهنگ، انتشارات آگاهان ایده، تهران ۱۳۷۷، ص ۲۴۰.

۶) در شاهنامه چند بار تعبیر «زئار خونین بر میان بستن» در اندوه مرگ و کشته شدن کسان به کار رفته است که منظور و مبنای آن دقیقاً روشن نیست و از مبهمات شاهنامه است.

منابع

الهی‌نامه، عطار نیشابوری، فریدالدین محمد، مقدمه و تصحیح و تعلیقات محمدرضا شفیعی کدکنی، سخن، تهران ۱۳۸۷.

داراب‌نامه، طرسوسی، ابوطاهر، به کوشش ذبیح‌الله صفا، علمی و فرهنگی، چاپ سوم، تهران ۱۳۷۴.

دیوان خاقانی، تصحیح ضیاءالدین سجادی، زوّار، چاپ ششم، تهران ۱۳۷۸.

شاهنامه، ابوالقاسم فردوسی، تصحیح جلال خالقی مطلق، بنیاد میراث ایران، دفتر دوم، کالیفرنیا و نیویورک ۱۳۶۹؛ دفتر هفتم (تصحیح جلال خالقی مطلق با همکاری ابوالفضل خطیبی)، کالیفرنیا و نیویورک ۱۳۸۶.

فرّخی، باجلان و منصور کیایی، «مراسم چمر در ایلام»، کتاب ماه هنر، شماره ۳۹ و ۴۰، آذر و دی ۱۳۸۰، ص ۲۲-۲۵.

کوش‌نامه، ایرانشاه بن ابی‌الخیر، تصحیح جلال متینی، انتشارات علمی، تهران ۱۳۷۷.

کیا، خجسته، سخنان سزاوار زنان در شاهنامه، نشر فاخته، تهران ۱۳۷۱.

محیط طباطبائی، محمد، «عقیده دینی فردوسی»، فردوسی و شاهنامه، امیرکبیر، تهران ۱۳۶۹، ص ۲۹-۸۲.

وامقی، ابرج، «چند رسم کهن در شاهنامه»، بیژن‌نامه (درباره شاهنامه)، پژوهشگاه فرهنگ و هنر اسلامی، تهران ۱۳۷۸، ص ۱۳۳-۱۶۹.

مرکز تحقیقات کامپیوتر علوم اسلامی